

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 145/2026
18.02.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Којић, председника већа, Александра Степановића, Мирољуба Томића, Слободана Велисављевића и Дијане Јанковић, чланова већа, са саветником Врховног суда Снежаном Лазин, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Бојана Перића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Великој Плани К.бр.230/23 од 17.03.2025. године и Апелационог суда у Београду Кж1 897/25 од 18.11.2025. године, у седници већа одржаној дана 18.02.2026. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Бојана Перића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Великој Плани К.бр.230/23 од 17.03.2025. године и Апелационог суда у Београду Кж1 897/25 од 18.11.2025. године, у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Великој Плани К.бр.230/23 од 17.03.2025. године окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 3. у вези става 1. КЗ и осуђен је на казну затвора у трајању од 1 (једне) године коју ће издржавати у просторијама у којима станује у ..., улица ..., без примене мера електронског надзора, а које просторије окривљени не сме напуштати осим у случајевима прописаним законом који уређује извршење кривичних санкција, а уколико окривљени једном у трајању преко шест часова или два пута у трајању до шест часова самовољно напусти просторије у којима станује, суд ће одредити да остатак казне затвора издржи у Заводу за извршење казне затвора.

Истом пресудом окривљени је обавезан да на име трошкова кривичног поступка плати Основном јавном тужилаштву у Великој Плани укупан износ од 33.081,00 динар, а суду износ од 61.502,00 динара, као и да на име паушала плати суду износ од 10.000,00 динара, а све у року од 15 дана по правноснажности пресуде, под претњом извршења.

Решењем Основног суда у Великој Плани К.бр.230/23 од 21.05.2025. године исправљена је пресуда Основног суда у Великој Плани К.бр.230/23 од 17.03.2025. године и то тако што испод грба уместо датума „17.03.2023. године“ треба да стоји датум „17.03.2025. године“, те на страни 13. образложења пресуде у претпоследњем ставу након речи „износ од“ треба да стоји „61.502,00 динара на име одбране налаза од стране истих вештака на главном претресу у бруто износу“, док се следећи став у потпуности брише, а у преосталом делу пресуда остаје неизмењена.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 897/25 од 18.11.2025. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА - адвоката Бојана Перића и потврђена је пресуда Основног суда у Великој Плани К.бр.230/23 од 17.03.2025. године.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА - адвокат Бојан Перић, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев, те да укине пресуде Основног суда у Великој Плани К.бр.230/23 од 17.03.2025. године и Апелационог суда у Београду Кж1 897/25 од 18.11.2025. године и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење и одлуку или да преиначи наведене пресуде тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе, као и да у смислу члана 488. ЗКП, с обзиром на садржај захтева, одреди одлагање, односно прекид извршења правноснажне пресуде до доношења одлуке по поднетом захтеву.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужилаштву сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у делу који се односи на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, док је у осталом делу недозвољен.

Указујући на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног АА у поднетом захтеву истиче да је суд побигану осуђујућу пресуду у одлучујућој мери засновао на исказу малолетне оштећене који је

она дала у истрази на записнику сачињеном од стране јавног тужиоца, а који записник је суд прочитао на главном претресу, уместо да суд у конкретном случају непосредно саслуша малолетну оштећену на главном претресу и омогући одбрани да јој поставља питања. По ставу браниоца, суд је оваквим поступањем којим је одбрани ускратио могућност проверавања на главном претресу исказа малолетне оштећене који је она дала у истрази, а који исказ малолетне оштећене по ставу браниоца фактички представља једино саслушање малолетне оштећене у кривичном поступку, будући да се прво саслушање малолетне оштећене пред полицијом не може користити као доказ у поступку, повредио одредбу члана 152. став 2. Закона о малолетним учиниоцима кривичних дела и кривичноправној заштити малолетних лица.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног суда, не могу прихватити као основани, из следећих разлога:

Одредбом члана 152. став 2. Закона о малолетним учиниоцима кривичних дела и кривичноправној заштити малолетних лица („Службени гласник Републике Србије“, број 85/2005) прописано је да ако се као сведок саслушава малолетно лице које је оштећено кривичним делом наведеним у члану 150. овог закона, саслушање се може спровести највише два пута, а изузетно и више пута ако је то неопходно ради остварења сврхе кривичног поступка. У случају да се малолетно лице саслушава више од два пута, судија је дужан да посебно води рачуна о заштити личности и развоја малолетног лица. Одредбом става 5. истог члана прописано је да када је малолетно лице саслушавано у случајевима из става 2, 3. и 4. овог члана, на главном претресу ће се увек прочитати записник о његовом исказу, односно пустити снимак саслушања.

По налажењу Врховног суда, цитираном одредбом члана 152. став 2. Закона о малолетним учиниоцима кривичних дела и кривичноправној заштити малолетних лица је као правило предвиђено да се саслушање малолетног лица које је оштећено кривичним делом насиље у породици из члана 194. КЗ може спровести највише два пута, а да се оштећено малолетно лице само изузетно може саслушати више од два пута и то ако је то неопходно ради остварења сврхе кривичног поступка. Имајући у виду наведено, те имајући при томе у виду да из списка предмета произилази да је малолетна оштећена ББ два пута непосредно саслушавана на наводе критичног догађаја и то први пут дана 28.10.2022. године у просторијама ПС Велика Плана приликом подношења кривичне пријаве против окривљеног у присуству законског заступника мајке и представника Центра за социјални рад у Великој Плани, а потом други пут и од стране Основног јавног тужиоца у Великој Плани дана 21.12.2022. године у присуству законског заступника - мајке ВВ, пуномоћника малолетне оштећене - адвоката Весне Величковић, психолога и социјалног радника Центра за социјални рад у Великој Плани и изабраног браниоца окривљеног - адвоката Јелене Мирковић, као и имајући у виду да је суд оценио да у конкретном случају није неопходно непосредно саслушање малолетне оштећене на главном претресу, будући да је иста претходно два пута непосредно саслушавана на наводе истог догађаја и имајући у виду да је са малолетном оштећеном обављен и разговор од стране стручних и компетентних лица – комисије вештака Института за ментално здравље у Београду, а у

вези чега је суду достављен писани налаз и мишљење наведене комисије вештака и чији представници су испитани и на главном претресу, то стога, по налажењу Врховног суда, упознавањем на главном претресу одржаном дана 17.03.2025. године са садржином исказа малолетне оштећене ББ датом дана 21.12.2022. године пред Основним јавним тужиоцем у Великој Плани на записнику сачињеном под бројем КТИ.23/22 и то његовим читањем, уместо непосредног испитивања малолетне оштећене на главном претресу, суд је поступио у свему законито, сагласно одредбама члана 152. став 2. и 5. ЗКП, те је читањем наведеног исказа малолетне оштећене извео дозвољени доказ, при чему ни окривљени, а ни његов бранилац током поступка нису имали примедбе на овај доказ. Следствено наведеном, Врховни суд налази да је првостепени суд у доказном поступку извео доказ на којем се по одредбама Законика о кривичном поступку пресуда може заснивати, те да стога није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, на коју бранилац окривљеног неосновано указује у поднетом захтеву за заштиту законитости.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА у осталом делу је одбачен као недозвољен.

Наиме, бранилац окривљеног у осталом делу захтева истиче да је првостепени суд неправилно одбио доказни предлог одбране да се на главном претресу саслушају полицијски службеници на околност локације вучјака, а ради провере истинитости исказа малолетне оштећене, а који наводи браниоца окривљеног би по налажењу овога суда представљали повреду одредбе члана 395. ЗКП. Поред тога, бранилац окривљеног у поднетом захтеву оспорава правилност утврђеног чињеничног стања и правилност оцене изведених доказа од стране нижестепених судова у побијаним пресудама, истицањем да је суд некритички прихватио исказ малолетне оштећене у целисти и само на основу њеног исказа, који није поткрепљен ниједним другим изведеним доказом, закључио да је окривљени извршио предметно кривично дело, те да је нејасно на основу ког доказа је суд утврдио да је окривљени одвео малолетну оштећену у двориште код четири вучјака, будући да је малолетна оштећена у свом исказу навела да ју је окривљени одвео у кавез са четири вучјака и оставио саму, а који наводи браниоца окривљеног би по налажењу овога суда представљали повреду одредбе члана 440. ЗКП.

Имајући у виду да из изнетих навода произилази да бранилац окривљеног у осталом делу захтева за заштиту законитости нижестепене пресуде побија због повреда одредаба члана 395. и члана 440. ЗКП, а које повреде одредаба ЗКП не представљају законске разлоге због којих је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, то је Врховни суд у овом делу захтев браниоца окривљеног оценио недозвољеним.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА -

адвоката Бојана Перића, Врховни суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП захтев у односу на наведену повреду закона одбио као неоснован, док је у осталом делу на основу члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП и члана 485. став 4. ЗКП захтев одбацио као недозвољен и одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Снежана Лазин, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић

Председник већа-судија
Гордана Којић, с.р.